

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Komisja Kultury i Środków Przekazu
KSP-021-5-2009

Druk nr 1565

Warszawa, 8 stycznia 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 33 regulaminu Sejmu Komisja Kultury i Środków Przekazu wnosi projekt uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej:

**- w sprawie uczczenia pamięci
Mieczysława Karłowicza.**

Do reprezentowania Komisji w pracach nad projektem uchwały został upoważniony poseł Tadeusz Ross.

Przewodnicząca Komisji

(-) Iwona Śledzińska-
Katarasińska

Uchwała
Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

z dnialutego 2009 roku
dla uczczenia pamięci Mieczysława Karłowicza

W dniu 8 lutego 2009 mija 100. rocznica tragicznej śmierci Mieczysława Karłowicza, wybitnego kompozytora i dyrygenta, znakomitego taternika, narciarza i fotografa. Mieczysław Karłowicz wszedł do dziejów polskiej kultury muzycznej jako jeden z najwybitniejszych kompozytorów. Wspaniały symfonik, twórca genialnych poematów symfonicznych, nie ustępujących pod względem artystycznym arcydziełom tego gatunku, autorstwa współczesnych mu kompozytorów europejskich. Twórca kanonu młodopolskich pieśni, wspaniały publicysta. Był znakomitym taternikiem. Ostatnie lata swego krótkiego życia spędził w Zakopanem. Pasjonował się fotografią. Wraz z Mariuszem Zaruskim stworzył podwaliny Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego.

8 lutego 1909 Karłowicz zginął w Tatrach przysypany lawiną na wschodnich zboczach Małego Kościelca, w trakcie wycieczki narciarsko-fotograficznej.

Mieczysław Karłowicz wciąż jest artystą symbolem, który z urody polskich krajobrazów, polskich gór czerpał inspirację do swej twórczości artystycznej.

Uznając ponadczasowy i interdyscyplinarny wymiar twórczych dokonań Mieczysława Karłowicza, Sejm Rzeczypospolitej Polskiej czci Jego pamięć.

UZASADNIENIE

Mieczysław Karłowicz – kompozytor i dyrygent, urodzony w roku 1876 w Wiszniewie na Litwie, zmarł przedwcześnie i tragicznie, przysypany lawiną pod Małym Kościelcem w Tatrach w 1909 roku. Był pierwszym polskim twórcą, który podjął ambitne zadanie włączenia polskiej muzyki w obieg europejskiej kultury muzycznej. Przetarł drogę wybitnym przedstawicielom polskiej muzyki XX wieku – Karolowi Szymanowskiemu i Witoldowi Lutosławskiemu. Był czołowym przedstawicielem nurtu ideowo-artystycznego, zwanego „Młodą Polską w muzyce” i choć formalnie nie należał do Spółki Nakładowej Młodych Kompozytorów Polskich, brał udział w organizowanych przez nią koncertach. Działał w zarządzie Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego, przy którym założył i prowadził orkiestrę smyczkową. Był propagatorem obecności współczesnej muzyki polskiej w repertuarze nowopowstałej Filharmonii Warszawskiej oraz edytorem korespondencji Chopina, a także autorem wielu wystąpień na temat muzyki w ówczesnej prasie polskiej.

Jest kompozytorem genialnego *Koncertu skrzypcowego A-dur* – pierwszego tak znaczącego utworu w polskiej literaturze skrzypcowej, po który sięgają do dzisiaj najwybitniejsi skrzypkowie świata, między innymi Nigel Kennedy. Dziełem życia Karłowicza było stworzenie w latach 1904-1909 sześciu poematów symfonicznych *Powracające fale*, *Odwieczne pieśni*, *Rapsodia litewska*, *Stanisław i Anna Oświecimowie*, *Smutna opowieść* oraz *Epizod na maskaradzie*, które wprowadziły kompozytora do najważniejszego kręgu symfoników światowych początku XX wieku. Te poematy symfoniczne nagrywane są obecnie przez renomowane orkiestry, jak BBC Philharmonic, dla największych wytwórni płytowych na świecie (Chandos, Naxos).

Mieczysław Karłowicz zapisał się także jako wspaniały taternik i miłośnik Zakopanego. Z Tatrami łączyła go od lat szczególna więź duchowa. Działał w Towarzystwie Tatrzańskim, publikował artykuły z wędrówek górskich, pasjonował się wspinaczką, jazdą na nartach, fotografią; stał się jednym z pionierów polskiego taternictwa. W ukochanych Tatrach zginął pod lawiną śnieżną podczas samotnej wycieczki górskiej na nartach.